

L'Impuls de la sanació

Tot procés a la vida té un impuls propi, un moviment natural que porta el propi procés a experimentar i ser la Bellesa i l'Harmonia.

Aquest Impuls emana de més enllà de nosaltres i ens guia cap a una posició, una acció, més bella i harmoniosa que l'actual i ho fa d'una forma natural i respectuosa amb tot allò que ens envolta i alhora forma part de la nostra Vida. Seguir-lo és doncs la manera més amorosa de guiar-nos a nosaltres mateixos i a les nostres vides cap a l'harmonia. És també la millor manera de guiar la nostra interacció amb els demés, millor per a nosaltres i alhora millor per a ells.

D'aquesta manera, escoltar aquest Impuls esdevé tot un art que perfecciona les sanacions. Sentir-lo, vibrar-lo i avançar en ell és sense dubte la manera més simple, segura i efectiva de dur a terme una sanació, ja que amb ell el ritme de la sanació, les dosis de llum, els matis aplicats i el moment exacte en la vida de l'individu en què intervenen són precisament aquells que necessita la seva ànima. En sistemes com el Geocrom, que treballen principalment a través de l'ànima del pacient, això és bàsic.

Per a arribar-hi, jo recomano l'escolta, la paciència i l'observació.

L'escolta del nostre cos, dels nostres sentits, de les nostres emocions i de les nostres percepcions extrasensorials ha de ser total perquè aquests són els mitjans a través dels quals recollim la informació, i si volem entendre aquest Impuls, abans que res hem d'aprendre a identificar-lo.

Sovint el percebem com un moviment que, sense ser pròpiament del nostre cos, i sobretot sense tenir l'origen en les nostres emocions o pensaments, ens du sense dubte cap a una nova posició, una nova acció (que pot ser la d'acabar la sanació). Perquè el sentim natural, ens és fàcil seguir-lo fins i tot cap a posicions que desafien la nostra raó i a més, sempre, sempre i en tots els casos, seguir-lo ens aporta una plàcida satisfacció: tenim més energia, més pau i més plenitud després de seguir-lo que abans d'entrar-hi.

Aquesta és la clau, el feed back, que ens permetrà reconèixer que sí hem actuat dins de l'Impuls de la sanació: tota sanació, sigui el què sigui allò que l'Impuls ens porti a fer, ens farà sentir bé, profundament bé, sempre que en seguim el moviment. Mentre que sanacions en les quals ens desviem de l'Impuls per a seguir el dictat de la nostra personalitat (ego, ment o emocions) poden provocar de vegades en nosaltres una sensació de plaer/conquesta aparent que si aprofundim en nosaltres mateixos veiem que no és més que superficial i aparent ja que al nostre interior ha quedat, en un lloc que pot diferir més o menys en funció del cas, un rastre d'incomoditat.

M'agradaria il·lustrar aquest punt amb una experiència personal:

Estant tothom adormit a casa meva, em vaig despertar un dia vibrant com un bol de quars. Del meu interior emanava una vibració potent, constant i pràcticament física que jo podia guiar i irradiar cap allà on volgués. La potència d'aquesta vibració era

fàcil de reconèixer per a mi mateixa i em feia sentir forta, plena i molt poderosa. Aquella vibració omplia la meua aura i vaig decidir anar-la eixamplant per a potenciar i netejar tot el pis. Mantenint-me en els límits que la llei reconeixia com a meus (les parets exteriors del pis, el seu terra i el seu sostre), vaig anar eixamplant l'àrea d'acció de la vibració, poc a poc, suaument, entrada, passadissos, zones comuns i també habitacions van anar quedant cobertes. Doncs cada vegada que arribava a la cambra d'algun dels meus fills, la vibració s'aturava davant de la porta i jo, tossuda de mi, volia també potenciar i netejar amb aquella eina les habitacions dels meus fills. No m'era difícil, només calia empènyer una mica aquella vibració i ella entrava i envaïa l'espai.

Però cada cop que passava la porta, un tancament que jo encara no reconeixia com l'indicador d'un límit transgredit, es produïa en el meu cor.

Vaig acabar l'experiència amb l'ego farcit d'una sensació de poder però el meu cor encara estava tancat i sobretot, em mancava aquella satisfacció que caracteritza la feina ben feta. I això és simple d'explicar: havia transgredit alguna cosa que en aquells moments calia respectar, una cosa que potser no estava escrita enlloc, però que l'Impuls de la sanació i el meu cos sabien reconèixer perfectament.

I aquesta sensació de tancament al cor va ser molt bona per a mi de conèixer, ja que em va ajudar a identificar millor la sensació oposada: la plàcida quietud, amorosa i bella, que ens aporta sempre la sanació ben feta.

Un tancament de cor, un nus a l'estómac, són la mena de sensacions a les que em refereixo quan dic que al nostre interior queda un rastre d'incomoditat quan seguim el dictat de la nostra personalitat en detriment de l'Impuls propi de la sanació.

La paciència, la necessitarem per a penetrar en aquesta escolta. Tot i que, per a alguns de nosaltres, escoltar aquest moviment pugui ser innat, per a la majoria aquesta capacitat ha caigut en l'oblit o no ha acabat de desenvolupar-se mai. Així doncs, recuperar/desenvolupar aquesta escolta pot ser un treball de mesos de paciència i sobretot amor cap un mateix.

Si no portem a terme aquest treball, si no sabem estimar-nos a nosaltres mateixos pels progressos que fem cada dia, si no entenem que cada pas que hem fem és una experiència que ens permet reafirmar-nos en la nostra voluntat de seguir el moviment de la sanació (fins i tot en els casos en què no ho hem aconseguit), no arribarem mai a caminar al costat de l'Impuls de sanació en un acte d'autèntica i profunda co-creació.

Si al contrari, realitzem aquest treball, ens estimem pels progressos realitzats, i estudiem sempre a fons allò que ens ha succeït, observant quan no hem sabut seguir l'Impuls què és allò que ens n'ha desviat, sabrem fer que cada experiència aparentment errònia deixi de ser un punt d'ancoratge per a la culpabilitat per a esdevenir un autèntic trampolí cap a la nova comprensió de la sanació, un camí segur cap a l'autèntica i profunda co-creació.

L'observació és doncs clau: observació dels pensaments, sentiments i emocions que es mouen en nosaltres durant la sanació.

L'anàlisi d'aquestes dades és qui ens pot portar a:

- comprendre millor les nostres reaccions com a sanadors

- reconèixer allò que ens pot separar de l'Impuls de la sanació
- desidentificar-nos de pensaments, sentiments i emocions per a ser realment un amb el procés de sanació
- extreure dades i conclusions per a comprendre millor cada sanació
- viure en la Bellesa i l'Harmonia
- compartir la nostra saviesa amb aquells que ens envolten

D'aquesta manera seguir l'Impuls de la sanació esdevé un procés que integra i unifica hemisferi dret i esquerre, intuïció i raciocini, donar i rebre, sentir i projectar, per a produir una veritable obra d'art i co-creació amb el cosmos.

Preguntes que poden sorgir en aquest procés

Com he de sentir aquest Impuls? Degut al fet que les capacitats extrasensorials de cadascú es manifesten i integren de formes ben variables, jo diria que no hi ha un patró pre-fixat. Per a mi, aquest Impuls es manifesta com un fluid que es mou, ve sovint de més enllà de mi, em travessa i em fa arribar imatges, sensacions, certesa dels moviments a venir. No es tracta d'un Impuls que em manipula i porta a fer les coses sense ser-ne jo conscient, no. Es tracta més aviat d'un Impuls que m'indica fort i segur els propers passos a seguir, un Impuls que implica sempre la meva col·laboració conscient. Un Impuls que si per alguna raó, com veurem més tard, decideixo en algun moment no seguir, sap tornar a manifestar-se i expressar-se en mi per a indicar-me el proper pas a seguir en aquesta posició no tan "ideal".

Per a mi aquest Impuls és un acte d'amor de la Creació cap a les nostres petites creacions, perquè aquestes esdevinguin co-creacions reals.

Això he de fer? Si l'Impuls de la sanació ens du a fer un acte que repta la nostra ment, ens hi porta perquè ens convé travessar el llindar de la raó i experimentar. D'aquesta situació no podem més que sortir-ne plens i satisfets, més rics en experiència, llum i energia que no érem abans d'arribar-ni.

Realitzant un exorcisme en grup a una persona que la vida havia portat a acumular quantitats enormes de ràbia en el seu cos, i mentre m'adono que des de fora no aconseguixo portar totes aquelles formes-pensament a la llum sinó tan sols separar-les un xic del cos que les retenia, sento que l'Impuls em porta a acollir-les en el meu interior per a treure-les posteriorment de mi cap a la llum. Això? Penso jo un xic espantada. Però em relaxo en el moviment i hi confio. M'adono aleshores que des del meu interior és molt més fàcil fer-les-hi arribar: probablement perquè el salt de vibració no és tan gran, permetre a aquestes formes-pensament fer un petit repòs en el meu interior és allò que necessiten per a dirigir-se definitivament cap a la llum. No hi ha un altre camí per a elles... Aquest exorcisme em va portar de la mateixa manera a fer moltes més coses que desafiaven la raó, fins a fondre'm amb el fetge d'aquella persona, on residien ancorades amb força i determinació les formes-pensament més obscures de totes. Però tot va ser perfecte, la persona va quedar neta i protegida per un temps d'aquelles formes-pensament que ella mateixa havia originat i jo vaig sortir neta i brillant, amb aquella satisfacció pròpia de la feina en feta, i només un petit pes exterior a mi que les meves companyes de sanació van saber netejar en un moment, perquè allò també formava part de la sanació en grup d'aquella persona.

L'Impuls ens portarà a tots a fer la mateixa sanació? No, evidentment que no, perquè l'Impuls vetlla perquè la sanació sigui perfecta per a aquell moment, aquella persona i aquell sanador. Cada sanador és diferent, té unes característiques físiques, mental i emocionals que li són pròpies i de les que se'n pot treure una sanació o una altra. Però a partir de la millor part de cada sanador, cada sanació co-creada és a cada moment la millor sanació possible, tant per al pacient com per al sanador.

I, si a més, el pacient ha sabut seguir el seu propi Impuls en triar el sanador, podem estar segurs que aquella és la millor sanació de totes les que podria rebre en aquell precís moment de la seva vida. Si no n'ha sabut, si el pacient ens ha triat com a sanadors sense haver seguit el seu propi Impuls, la nostra sanació també serà bona per a ell, de fet serà segura la millor sanació que pugui rebre de nosaltres en aquell moment de la seva vida.

L'Impuls obliga el sanador a res? Doncs no, evidentment que no, l'Impuls tan sols ens indica la via més harmoniosa, la que ens durà a la posició més bella de totes, però en cap moment ens obliga. Sempre podem separar-nos-en, sempre podem decidir crear una altra experiència. De fet, seguir l'Impuls és sempre una opció. Aquesta és una més de les expressions de la nostra capacitat de decisió, del lliure albir de què tots disposem.

Què faig si el pacient es nega a seguir l'Impuls de la seva sanació? Doncs és molt senzill: respectar la seva voluntat. No ho fan així els grans éssers amb nosaltres? Doncs nosaltres hem de fer igual amb aquells que arriben a la nostra tutela momentània. Continua sent un acte de respecte cap al lliure albir de cada ésser. Si la Creació ho fa amb nosaltres i ens permet allunyar-nos tan com vulguem de l'harmonia, com no hem de fer el mateix amb aquells que s'aixopluguen en nosaltres?

Per a mi es tracta simplement d'un cas de justícia i amor incondicional, un cas que no està lluny de provocar en mi un dolor profund i proper a l'ànima, un dolor que avui encara m'és molt difícil de suportar i que sovint despertava en mi sentiments que m'impedien continuar harmonitzant aquella situació. Sovint vaig deixar anar sanacions que no ho requerien només pel fet de no poder-se dur a terme com el primer Impuls m'ho demanava, tot i que aquesta reacció no era més que la revolta d'una personalitat, la meua, que no sabia gestionar aquella frustració.

Tolerància, adaptabilitat i paciència són qualitats molt necessàries per a acompanyar un procés en el qual la personalitat de l'individu no ens deixa seguir l'Impuls de la sanació. Si no som capaços de reunir-les al servei del pacient, és més just que renunciem a aquella sanació i la transferim a qui sapiguem pot reunir-les. Però si som capaços d'estimar el pacient amb totes les seves facetes, si tenim prou força i humilitat per a tornar a centrar-nos en la sanació dins del marc que ens acaba d'imposar el pacient, l'Impuls tornarà a manifestar-se i ens indicarà d'un pas segur i ferm la millor sanació possible en la nova situació.

I si l'Impuls de la sanació s'atura? Encara que els moviments realitzats hagin sigut mínims, aquests eren els que calien: la dosi justa en el moment just. Continuar podria fer mal al pacient i a nosaltres mateixos també: cal preservar la honradesa amb nosaltres mateixos i amb la sanació.

Pot aquest Impuls portar-me a aturar un procés de sanació? I tant que sí! Jo, quan em passa que sento que no cal que el pacient torni, me n'alegro profundament: ara és el seu torn de posar en pràctica els coneixements adquirits, d'avançar sol un tros de camí i veure per sí mateix quan realment necessita l'acompanyament d'algú. Això pot passar en un moment en què sentim que el pacient ha desenvolupat una connexió forta, segura i ferma amb la seva ànima, però també en moments en què no hem fet més que alliberar la seva personalitat d'informacions que ja no li feien falta.

Algunes vivències “sorprenents”

De vegades, l'Impuls ens du a fer coses inesperades que poden sorprendre'ns en l'acció. Us en llisto algunes de les que m'han succeït com a exemple, perquè aneu fent-vos una idea de la mena de situacions a les qual l'Impuls ens pot portar:

- Començar una xarrada didàctica que pràcticament ocupa tota la sessió.
- O al contrari, no dir res sobre algun tema que sentia clarament mal viscut.
- Fondre'm amb el pacient (o un dels seus òrgans) per a sanar-lo des de l'interior.
- Sanar la cambra, la llar, o un objecte d'ús quotidià alhora que al pacient.
- Sortir d'una tasca de neteja deixant encara en el pacient alguns punts foscos.
- Tractar el cas d'una persona amb quatre esperits fermament enganxats a ella, no com un cas de desparasitació, sinó com el d'un equip de 5 éssers que calia sanar en conjunt.
- Començar la sanació amb una prova de confiança mútua que, tot i no ser sanadora en sí mateixa, sí que resultava indispensable per a establir una relació sanador/pacient.